

טיב הקהילה

תזריע
ה' ניסן תשפ"ד

המסע לפי אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

6:31	הרה"נ
7:45	מוצ"ש
8:24	ר"ת

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

9:59	סו"ת א'
8:39	סו"ת א'
10:28	סו"ת ב'
9:23	סו"ת ב'

המסע לפי שיעור קורן

גיליון מס':

723

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

רב ואצלו יסוד לפשט כל ספקותיו, וכיוון שלא עשה זאת הרי הוא אשם בחטאיו, ויצטרך לתת על כך דין וחשבון.

לאור האמור יש לומר שלכך מצאנו שלושה סוגי נגעים בגוף, בבגד, ובבית. כי ישנם שלושה ענינים שצריכים שאלת רב תחילה לכל צריכים לפשוט על ידו מהותן של הרצונות שהם מעורים בהלכות כלומר הרצונות שהנטיה אחריהם יבטלוהו מחויביו, או יביאו אל האיסור. ועל זה מרמזים 'נגעי הגוף' הבאים על נטיית הגוף אל האיסור.

בנוסף ישנם רצונות שההליכה אחריהם גובלת בשינוי המנהגים, וגם את אלו צריכים להפנות לרב, ולא יטעה האדם לחשוב שאין כל כך הכרח במנהגים, אלא גם מנהג ישראל היא תורה, ולפעמים הם עוד נחוצים יותר מגופי תורה, כי הרבה מנהגים הם ידים לקיום התורה כולה. ועל ספקות אלו באו נעני הבגדים להורות.

כי הבגדים שבני ישראל רגילים בהם נמסר להם מדור אחר דור, ויש ביניהם גם בגדים שצורת תפירתם מורים על ענינים טמירים ונשגבים, ולבישתם הוא בחינת 'מנהג'. ועל כן כשמתעורר באדם רצון לשנות מלבושיו צריך להתייעץ עם אדם גדול, שמא מדובר ברצון להטות מן המנהג, והטיה זו עלולה להביאו לידי סטייה גם מגופי תורה חלילה, כפי שרואים כמה וכמה פעמים בחז"ל, שבזכות הלבוש הישראלי זכו ישראל להחזיק מעמד במצרים.

בנוסף צריכים להיות 'חכם' ולהתייעץ עם הרב גם ברצונות שאינם תלויים לא בגופי תורה, ולא במנהגים. כי אם דברים טכניים האמורים להשפיע על צביונו הרוחנית. ועל כן דא באו 'נגעי בתים' להורות. כי לפעמים מתעורר בנו רצון להשתקע באיזה שכונה או באיזה דירה ששכיניה אינם כל כך לרוחנינו, ובמידת מה עלולים הם להשפיע על ילדינו שיבזו את החינוך הטהור שהם מקבלים, ואי אפשר לנו לדעת עד היכן הדברים יגיעו, ועל אף שאין שום איסור בבחירה זו, מכל מקום מחוייבים אנו להיוועץ עם אדם גדול שברוב חכמתו יכול לשער אם מותר להשלים עם רצון זה, ונגע זה מורה על הכלל כולו, על כל הגניעות שהם בגדר 'רשות', בכלן נוקקין אנו להכנס הרואה את הנולד.

זכור עמדי איך שלפני כמה עשורים קנה לו הגאון רבי חיים קרייזנר זצ"ל בית לגור בה, ואחר ששהה בה ימים ספורים בלבד, מכר את הדירה, ועבר לגור במקום אחר. ובהיותו קרוב אליו, שאלתיו לפשר מעשהו, מה ראה על ככה, למכור דירה רק ימים אחדים אחר שחינוכו? והשיב לי שבימים ספורים אלו כבר תהה על קנקנו של אחד השכנים, וראה ששכן זה אינו לרוחו, ועל כן שווה היתה לו כל התורה הכרוך במכירתה ובקניה אחרת, כדי שלא יצטרך לסבול מהשפעת השכן הבלתי רצוי. בזאת לימד אותי רבי חיים שכדאי היא קיומה של מאמרו של נתאי הערבלי (אבות א' ז) 'הרחק משכן רע', גם אם היא כרוך בטיחיה מרובה בנפש ובגוף.

נגע צרעת כי תהיה באדם והוא אל-הפקן: יג ט

לאורך הפרשה אנו רואים שני כינויים להגורם לטומאת המצורע, א. 'נגע' ב. 'צרעת'. ובדרך מוסר יכולים לומר, שהשם 'צרעת' הוא השם האמיתי, וכפי שרואים שהגמטא בעצמו נקרא 'מצורע' שהוא משרוש תיבת 'צרעת'. והשם 'נגע' הוא משרוש 'נגיעות', ובא לבטא את הגורמים לצרעת, שהם הנגיעות שבסיבתם נוטה האדם אל החטא.

עשה לך רב והסתלק מן הספק

על פי זה יש לומר שרמז לנו הכתוב שנגיעות המביאים לידי צרעת, כי תהיה באדם - כיון שהם מצויים אצל האדם והוא אל הכהן - לכך עליו להתקשר אל הצדיק, כי הצדיק נקרא 'כהן' על שם היותו משרת את ה'. וכל רצון שמתעורר אצלו יגיד לצדיק, והצדיק יורה לו אם מדובר ברצון המנוגד לרצון הבורא או לרצון טוב שראוי להוציאו אל הפועל. ועל ידי זה ירחיק עצמו מן החטא וכן הצרעת הבאה בעקבותיו.

כי האדם הצריך להכריע אורחותיו על פי שיקול דעתו, יכול בקל לשנות ולסטות מן האמת. כי גם אם מדובר ברצונות חיוביים יכול יצרו ללקם דעתו עד שיאמר על אסור מותר, כי בכח היצר להוכיח להאדם שעבירה היא מצוה, ומצוה היא עבירה.

הוא אשר דיבר מן הבעל שם טוב ז"ע, וביאר על דרך העבודה את מאמר חכמינו ז"ל (שבת עה.): 'שוחט משום מאי חיבי? רב אמר משום צובע! ופירש, כי זה השוחט הוא היצר הרע, ונקרא 'שוחט' על שם היותו גם המלאך המות' הממית את האדם, וכמו שאמרו עליו חז"ל (בבא בתרא טז.) שבתחילה הוא יורד ומתעה את האדם ומחטיאו, ואחר כך הוא 'עולה ומרגיז בקטרוגו, ועל ידי זה הוא 'נוטל רשות ונוטל נשמה'. ושואלת הגמרא זה השוחט' משום מאי חיבי? כלומר, למה יתחייב מיתה? שהרי אמרו חז"ל (סוכה נב.) 'ש'לעתיד לבוא מביאו הקב"ה להיצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים, ולמה באמת מענישים אותו במיתה? ולא תעלה על דעתך שזוהי בסיבת פיתויי למרוד במלכות שמים שהרי בכך קיים את תפקידו, ואין מענישים למי שקיים את רצון בוראו. ועל זה השיב רב 'משום צובע! פירוש: אין מענישים אותו על עצם ההסתה כי אם על אופן ההסתה, כי הקב"ה לא ציווה כי אם לפתות את האדם לעבירה, אולם הוא לא הסתפק בכך, וטרה גם לצבוע את העבירה בגוון של מצוה. ובכך הביא את האדם לידי עבירה כמעט שלא באשמתו, כי כל עוד שהוא יודע שמדובר ברצונות שליליים עדיין ביכולתו להתמודד עמם ולהתגבר עליהם, אולם אם מוסיפים לומר לו שאם לא ימשך אחר רצונותיו יחטא, זה כבר מעבר לכוחותיו של האדם, ועל זה אכן ראוי להישחט.

אולם כפי שדייקנו ואמרנו שהצביעות מביא לידי כך שהאדם חוטא 'כמעט' שלא באשמתו, אבל אי אפשר לפוטרו כלל וכלל, כי בכל זאת יש טענה על האדם, כי מלכתחילה עצתו שיעשה לו

טיב המערכת

• שלא תצא תקלה •

המשנה בברכות אומרת 'רבי נחמיה בן הקנה היה מתפלל בכניסתו לבית המדרש וביציאתו תפילה קצרה, אמרו לו מה מקום לתפילה זו, אמר להם בכניסתי אני מתפלל שלא תארע תקלה על ידי, וביציאתי אני נוהן הדיה על חלקי. והגמרא מביאה 'לנו רבנן, בכניסתו מה אומר? יהי רצון מלפניך ד' א' שלא יארע דבר תקלה על ידי'. תפילה זו שותקן רבי נחמיה היא בכניסתו לבית המדרש, ועליו ללמוד קל וחומר, אם בכניסתו למקום קדוש כבית המדרש צריכים להתפלל שלא יארע דבר תקלה על ידינו, על אחת כמה וכמה כשנכנסים למקום שאינו בית המדרש..

כולנו מכירים היטב את החיזור של המלמד על המצורע לאחר שהכתן טימא אותו, הוא הולך ברחובות 'וטמא טמא יקרא', הוא מכריז על עצמו שהוא טמא, בליבו הצטערנו בצערו של המצורע שצריך ל"כ להתבייש ולהכריז על עצמו שהוא טמא, ואולי אפילו חשבו לעצמנו שמגיע לו להתבייש כי הוא דיבר לשון הרע, חזק חלק מהעונש שלו, ואולי זה גם חלק מהסיבה להכרזה הזו.

אבל את הסיבה האמיתית והעיקרית מסביר רש"י 'וטמא טמא יקרא - משמיע שהוא טמא ויפרשו סמנו, כלומר, הסיבה העיקרית שהוא צריך להכריז שהוא טמא, היא כדי שאנשים ישמעו ויזהקו סמנו, ובכך הוא לא יגרום לאנשים להיטמא על ידו.

ספקוס זה אנו רואים כמה חשוב להיזהר שלא תצא תקלה מתחת ידינו, ולא לחינם תיקן רבי נחמיה בן הקנה תפילה זו בכניסתו לבית המדרש, משום ששם הוא היה פוסק הלכות, ולכן חשוב מאוד להתפלל על כך.

דבר זה נפסק להלכה בשו"ע ובכל ספרי הפוסקים לומר תפילה זו, וכמובן שלא רק בבית המדרש צריך להיזהר מכך, אלא בכל מקום יהודי בכל מקום שנמצא ובכל מעשה שעושה הוא צריך להיזהר שלא תצא תקלה מתחת ידו, וכאשר יש חשש שעלולה לבוא תקלה תחת ידינו, עדיף להתבונן ברבים ולהכריז 'טמא טמא', ובכך אנו מוזהרים על כבודנו ובלבד שלא ייגרם ח"ו חילול כבוד שמים. ויהי' שלא תצא תקלה מתחת ידינו לעולם ועד.

(לפי טיב תורה-תזריע)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 0534-100024

לפסח (שם מבית לוי).

יא. משטח מזכוכית שמבשלים עליו אין מועיל בו הגעלה מדינא לפי מה שנגטו הפוסקים להחמיד דדינו ככלי חרס (מבית לוי).

יב. תנור מיקרוגל אין להכשירו לפסח (מבית לוי, שרת אבן ישראל ח"ט סי' ס"ג תשובת ח"ב סי' ר"ב).

יג. מדיח כלים קשה להכשירו כדון, וע"כ ראוי להימנע מלהכשירו, ואם יש צורך גדול יש לעשות שאלת חכם (מבית לוי).

יד. אם רוצה להכשיר פלטה של שבת דילקנה וכשתאה מחוממת הטיב יערה עליה מים חמים ואח"כ יכסרו בנייר אלומיניום עבה, ואם שכח להכשירו מערב פסח יכול לעשות כן בחו"מ שידילקנה כשעה ואח"כ יכסנו באלומיניום עבה (מבית לוי). וי"א שדי להכשירה על ידי חימום הפלטה מעט, ומ"מ עדיף שיהא לו פלטה מיוחדת לפסח (הליטת אבן ישראל).

טו. פה העשוי לכיסוי הלהבות בשבת שמשתמש בו כל השנה לא ישתמש בו בפסח אלא יקה פה מיוחד לפסח כיון שקשה מאד לנקותו כראוי מחמת הלכלוך הנדבק בו. ואם שכח לקנות פה חדש, ינקוה היטב, ואח"כ יהפוך את הפת ואותו הצד שעליו הטיב מניחים את הסירים היא מונח לזמן ממושך על האש, ואח"כ יכסנו בנייר אלומיניום (מבית לוי).

טז. מגבת שמנגבים בו כלי החמץ כל השנה אין להשתמש בו בפסח, אלא יש לייחד מגבות לניגוב כלים מיוחדים לפסח ואם מגעילן מותר (הליטת אבן ישראל).

יז. ראוי לייחד ספלים מיוחדים לפסח לנטילת ידים כיון שמתגלגלים כל השנה בין החמץ.

זהרוא לצורך זה

יח. לא יאמר אדם כמה טורח פסח זה כי רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת לכם מה טורח זה לכם. ועכשיו אין העולם נזהרין בזה, ויש שלמדו עליהם וזת שאינו נקרא רשע אלא כשאומר כן על הקרבת קרבן פסח שהוא מצוה מן התורה, משא"כ בה"ז שאומר כן על גדל הזהירות וחומרות יתדות אין איסור בדבר (ש"ע רוב סי' תש"ט ס"ח).

יט. נכון ללמד את ישראל בהיותן מגעילין ומלבנין את הכלים מפני החמץ, שיכונו שכמ"כ יבער הקב"ה יצר הרע והרשעה שהיא הלילית מן הארץ, ובטוחים אנו בהקב"ה להעביר גילולים מהארץ, ומנהגן של ישראל חרה היא לגרד שולחנות וספסלים וכותלים מפני חשש חימוץ, והש"ת ענינו פקוחות על כל מעשה בני ישראל עדת סגולתו קדושים בני קדושים אשר כל טרחתם הוא לביעור חמץ כל ימי חודש ניסן, וכמו כן יגדל הקב"ה את כל הנגעים הבאים מס"א ומקטרגים ומכח זה אנו סובלים גלות המר הזה, ובהיות כי כל עניני טורח של חג המצות הקדוש הוא באהבה ובשמחה לכן צריכין ישראל לשמור עצמן מלב רגז ומכ"ש שלא יהיה ריב ומצה ומחלוקת ביניהם (קב הישר פרק ט"ז).

כ. כל טורח שאדם מטריח את עצמו לכבוד יו"ט של פסח והוא עייף ורגז בהטורח או בעסק זה הוא הורג כל המזיקים הנקראים נגעי בני אדם, והעוסק בטורח המצה של ימי הפסח הוא מתקן התיקון של העון החמור, ולב יודע מרת נפשו שכמעט אחד מאתנו לא ניצול מחטא זה, על כן מוטל על כל אחד ואחד מ ישראל לתקן מאי דאפשר, והש"י ברוב רחמי וחסדיו יקבל מחשבות טובות של ישראל עמו וימהר עלינו לגאלינו (שם פרק ט"ז).

לא יאמר אדם כמה טורח פסח זה כי רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת לכם מה טורח זה לכם. ועכשיו אין העולם נזהרין בזה, ויש שלמדו עליהם וזת שאינו נקרא רשע אלא כשאומר כן על הקרבת קרבן פסח שהוא מצוה מן התורה, משא"כ בה"ז שאומר כן על גדל הזהירות וחומרות יתדות אין איסור בדבר (ש"ע רוב סי' תש"ט ס"ח).

טיב הבנין ונעדיץ קדוש בחודש הזה

עבודת חודש ניסן דומה להעבודה של חודש תשרי

התשובה היא חובת השעה בימים אלה, ואמרו שהטעם לזה הוא כדי שיתקין את עצמו להיות ראוי לקבל את הקדושה הגדולה של הפסח, ובעיקר צריך להדיח את הגוף העכור מכל הטומאות שנדבקו בו, בכדי שיהיה טהור וקדוש בקדושה של מעלה עוד בטרם יכניס לשם את המצה הדומה לקרבן מנחה לה, כי את המצה יש לאכול כשהוא קדוש ומקושר קדוש.

כפי שכתב המהרש"א בחידושי אגדות (פסחים קט"ז), שהמצה שאנו אוכלים בפסח הוא כדוגמת המצה שהיו מביאים עם קרבן המנחה, שעליהם אמרה תורה (ויקרא ג ט"ז) "מצות תאכל במקום קדוש... לא תאפה חמץ... קדוש קדשים הוא", ומבאר המהרש"א מדוע היה חייב לאכול עם הקרבן רק מצות ולא חמץ, היות שהמצה מורה על קדושה וסודא דימינא מה שאין כן החמץ מרמז על הירפק, היצר הרע וסודא דשמאלא. וזהו מה שאמרה התורה "מצות תאכל במקום קדוש", שמפאת קדושת הקרבן יש לאכול עמה רק לחם שהוא מצד הקדושה, ומוסיף על כך המהרש"א ואומר: "זהו טעם אכילת מצה בליל פסח כדמיון המנחה לגבי כהן, כי אז נתקדשו כל ישראל להבדיל בין ישראל למצרים".

חזינו מכל האמור כאן, שהימים האלו דורשים הכנה מרובה מתוך תשובה ושפשוש המעשים - ממש כמו בחודש תשרי - כדי שיהיה מוכן לקבל ההשפעות הנשגבות מתח הפסח, ובכדי שיהיה גופו מוכן לאכול המצה בקדושה וטהרה ככהן האוכל קדשים בטרהר.

עבודת חודש תשרי במחשבה ועבודת ניסן במעשה

ברם כאשר נרד לשורשים של דברים להתבונן בהעבודה של חודש ניסן, נגלה שעל אף שבהרבה עניינים הוא דומה לחודש תשרי, מכל מקום תמצא כמה מיני הבדלות וחילוקים המבדילים בין חודש ניסן לחודש תשרי, אבל שניהם גם יחד משלימים הם זה את זה בכל חלקי עבודת הש"ת והעבודה הוא לקרב אותם אחד אל אחד עד שיהיו לאחדים בדינו ויהדו יהיו תמים.

כפי שכתבו בתוספות (והא' לעיל), שבריאת העולם הייתה גם בחודש ניסן וגם בחודש תשרי, אלא שבחודש תשרי עלה המחשבה לברוא את העולם ובחודש ניסן היה הבריאה בפועל ממש, ולפי זה יש לנו לומר החילוק לדידן בין ניסן לתשרי, שעיקר העבודה בחודש תשרי הוא יותר בחלק של המחשבה, אבל בחודש ניסן יש להתייגע יותר בחלק של המעשה.

וזה באמת הנפקא מינה בין העבודות של החודשים הללו, כי בחודש תשרי חזינו שעיקר העבודה הוא יותר במוח ובלב לחשוב מחשבות בקבלת עול מלכות שמים על ידי מלכויות זכורות שופרות ובחפילות ותחנות, מה שאין כן חודש ניסן שעיקר העבודה הוא יותר בכלי המעשה, במירוק ובצחצוח הבתים בביעור החמץ וברכונות המרובים לקראת הפסח הממשמש ובא, בעבודה רבה ויגיעה עצומה בכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו.

כך גם מצאנו בספרים הקדושים (וייטב לב הדומה ועוד) שהיו מחלקים בין ניסן לתשרי, שבחודש תשרי עובדים את הש"ת יותר מצד היראה, מגודל הפחד ואימת הדין, אבל בחודש ניסן, מתוך היותו והתבוננות בנסים והנפלאות שעשה עמו הקב"ה בחוציאנו מצרים, אנו זוכים לעבוד את הש"ת מתוך אהבה וחבה.

מחלוקת אימתו נברא העולם

נהלקו רבי אליעזר ורבי יהושע במסכת ראש השנה (י) אימתו נברא העולם רבי אליעזר סובר בתשרי נברא העולם ולרבי יהושע בניסן נברא העולם והגם שנראו דבריהם כסותרים זה את זה, הרי שהתוספות (שם כ"ז) כבר יישב זאת בשם רבינו תם, שאלו דברי אלוקים חיים וצדקו בדבריהם יחדיו, כי בתשרי עלה במחשבה לברוא את העולם ולא נברא עד ניסן. ביאור פנימיות הדברים מצאנו בספרי המקובלים (פרשת שער השופר ה) שביארו את דברי התוספות על פי חכמת האמת, ואמרו שבחודש תשרי היה העיבור של העולם, ואילו בחודש ניסן היה עת הלידה והגילוי.

הכלל העולה מן הדברים, שחודש ניסן וחדש תשרי שקולים וחופפים זה לזה, ומה שיש בזה ישנו גם בזה, וכדיבאר המהרש"א (חידושי אגדות ויטא ב) בשפה ברורה כיצד משתווים סדר המועדים של חודש תשרי כנגד המועדים של חודש ניסן, והואמים זה את זה, כשסדר המועדות של חודש תשרי מתחיל בראש השנה ומסתיים בשמיני עצרת, ואילו הסדר של חודש ניסן מתחיל בראש חודש ניסן - היום שנגטל עשר עטרות, ונומר בזביעי של פסח וחג השבועות.

ניסן - זמן של תשובה ושפשוש המעשים

על כן תגלה הרבה עניינים המצויים גם בחודש תשרי וגם בחודש ניסן, כשעצם הדמיון של חודש ניסן לראש השנה כבר ידוע ממאמרו המפורסם של סניגורן של ישראל - הרח"ק רבי לוי יצחק מבראדיטשוב ז"ע, שאמר שהמלאכים העולים מן עמל וטורה בני ישראל הבכנות לפסח הוא ממש כאותם המלאכים העולים מן התקיעות בריש שתא, ואף רימו זאת ברא"ת קשר"ק (ק-ראצן רייבן שיעורן קערן) כידוע.

כך גם מצאנו עוד עניינים שהשוותה בהם חג הפסח ליום הכיפורים כגון הקטילת הלבן שאנו לובשים בעת עריכת ליל הסדר, שהוא דומה ליום הכפורים שאף בו נהגו בני ישראל להתעטור במלבוש זה, וככהן הגדול שהיה משמש לפני ולפנים בבגד לבן.

אולם עמוד התווך ובריה התיכון החופף בין שני החגים אלו, הוא ללא שום ספק עניין החשובה, דכשם שבחודש תשרי צריכים לשוב בתשובה שלימה ולסלק את היצר הרע היושב על מפתחי הלב, כך גם עתה בחודש ניסן יש לנו להתעורר בתשובה ולבער את היצר הרע הנקרא בגמרא (ברכות י"ז) "שאור שבעיסה", וכדכתב שם רש"י, "שאור שבעיסה - יצר הרע שבלבנו המחמיצנו".

על דרך זה פירש השל"ה הק' (מפה עשרה - ת"ת וכן הוא בעבודת ישראל לשבת הגדול ובעוד ספרים) את המשנה הראשונה במסכת פסחים - "אור לארבעה עשר בודקין את החמץ", וביאר בזה הלשון: "וסדר הנכון, יפשפש אדם במעשיו, ויבדוק חמץ הגולה וגם החמץ הנסתר, ויבדוק כל החורין וסדקין, כי הקדוש ברוך הוא בוחן לבבות".

אפילו הפרי מגדים בהלכות הפסח (משפנות וזב סיסן ת"ת ס"ק ד) עוסק בחובת התשובה ביומין דניסן, וכה כתב: "והנה יש לומר בניסן נגאלו ובניסן עתידים ליגאל, והדבר תלוי בתשובה, כי אנו נקראים בניסן למקום ולא כעבד שמכרו רב", וכן מצאנו עוד רבות בספרים הקדושים.

עסק התשובה-כדי שתאכל המצה במקום קדוש
ועמדו רבותני הקדושים לכאר מפני מה עבודת

סיפורי השגחה פריטי
שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

פיתו נדוד

הקב"ה זיכה אותנו בבן זכר אחרי שבע בנות בלע"ה. העגלה הישנה כבר הייתה גרוטאה בלשון המעטה והיינו צריכים לרכוש עגלת תינוק חדשה.

כשהלכנו לחנות גילינו שהעגלה הבסיסית העונה על הצרכים שלנו עולה לא פחות משלוש וחצי אלף שקלים! סכום לא מבוטל עבור אברך... שוחחתי ביני לבין בוראי בשיחה חרישית בבקשה שימציא לי מראש את הכסף לרכישת העגלה ללא צורך להיכנס לגירעון. בחשבון הבנק וגלגול הלוואות.

בעודי מהרהר ומחשב להשיג את התשלום, הסלולרי מצלצל. מאחורי הקו היה המוהל שאמור למול את בני למחרת. הוא שאל אותי אם אני צריך קצת עזרה כלכלית עם הברית וכל הנלווה מסביב, כמובן שהשבתי בחיוב. ואז הוא בישר לי שיש לו עבוי סכום של כמה אלפים לכיסוי ההוצאות!!! התרגשתי ושאלתי אותו כיצד הגיע המימון לידי עבוי כדי לדעת למי להודות על כך?

הוא סיפר לי סיפור כדלהלן: "אחותי עובדת בארגון של צדקה, הבוקר התקבלה שיחת טלפון של תורם העושה ברית ביום הברית של התינוק שלכם, והוא רוצה לממן ברית של אברך באותו יום, המוקדנית השיבה שאין לה ידע על אברך שעושה ברית באותו יום. אחותי עצרה אותה ואמרה לה שתגידי לו שנברר ונחזור אליו, שהרי אח שלה מוהל. היא התקשרה אלי ושאלה אם יש לי ברית של אברך באותו יום של אברך, ובדיוק יש לי אותך!!!"

המוכר שהיה שותף להתלבטותי על אופן השגת התשלום עבור העגלה שמע את השיחה ואת גודל ההשגחה, היה המום ממהירות ההשגחה הפרטית, ואמר שהרבה פעמים סיפורו של שבסוף הדודה או הסבתא שילמו, אבל בתוך החנות סיפור כזה טרם נשמע כמותו.

בעל המעשה: ה.מ.

כן! - הגיעה התשובה מעודי נזהר אנכי היטב באיסור זה ואיני מדבר כלום לא בשעת התפילה ולא בשעת קריאת התורה. ובסביבתך שבבית הכנסת מה קורה? - שאל ר' אביגדור במפגעי [אותם דיי...]

בסביבתי אכן לא נזהרים בזה, אמר האיש בכאב, לדאבון לבי בבית כנסת שלי אין מקפידים על כך, ורבים משוחחים שם כאוות נפשם במהלך התפילה וקריאת התורה.

הרה"ק בעל "אוהב ישראל" מאפטא זי"ע

אם כן, פסק רבי אביגדור בנחרצות כיצד יעלו תפילותיך למרום? כיצד יפעלו את פעולתם לפני כיסא הכבוד, לשכך כעס וחימה ולהפוך מידת הדין למידת הרחמים? תדע נאמנה שבית כנסת כזה שמשוחחים בו ומדברים בו באמצע התפילה וקריאת התורה, ננעלים בפניו כל השערים העליונים! - אף אם אתה בעצמך אינך מן הנכשלים באותה עבירה חמורה, כל אותו בית כנסת נסתתמו תפילותיו.

ואמר בשם הרה"ק בעל 'אוהב ישראל' מאפטא זצוק"ל, שהדיבורים והשיחות שבאמצע התפילה וקריאת התורה, הם שסותמים את שערי התפילה של כל אותו בית כנסת כולו, ונמצאו אלו המדברים מזיקים לא רק לעצמם אלא לכל בית הכנסת כולו!

לפיכך, סיים הרב, יש לפנח ב' דרכים או שהך מצליח לשנות את המצב בבית הכנסת, שלא ידברו ולא ישוחחו שם כלום בכל עת התפילה וקריאת התורה. כנודע שזו היא סגולה טובה ומפורסמת לאריכות ימים, כמו שרמזו בתיבת "שיבה" שעולה נוטריקון: "שתיקה יפה בקריאת התורה", שתיקה יפה בשעת התפילה! ואם אין באפשרותך לשנות את המצב בבית הכנסת, עדיף שתעזוב את בית כנסת זה ותלך להתפלל בבית כנסת אחר שלא מדברים ולא משוחחים שם בשעת התפילה וקריאת התורה. - ובזה יעלו ויתקבלו תפילותיך ברחמים וברצון, להיושע בדבר ישועה ורחמים. ואכן שינה איש את מקום תפילתו, ומצא לו בי כנישתא אחריה שבו אין מדברים ואין משוחחים כלל, ובתוך זמן קצר זכה לישועה גדולה ועלתה רפואה למכתו, כשכל אותה מחלה נעלמה לגמרי, ונעשה בריא כאחד האדם, ויהי לפלא!

אל הרב הקדוש רבי אברהם יהושע העשיל בעל 'אוהב ישראל' מאפטא זצוק"ל הגיעה פעם שמועה, שבאחת מערי המחוז שתחת נשיאותו ישנו יהודי 'מוכסף' פשוט [קריטשסטר] מעמך ישראל, שהתפרסם בכל הגלילות כבעל מופת שכל ברכותיו מתקיימות. וכדרכם של שמועות מעין אלו, חברך חבא אית ליה... ועד מהרה התפרסם שמו בארץ, ורבים החלו שותרים לפתחו בבקשת ישועות ורפואות שונות.

באותה תקופה חששו גדולי ישראל מאוד מתופעות מעין אלו, היה זה לאחר שהכת של 'שבתי צבי' שר"י עקרה רבים מאחינו בית ישראל מאמונתם שנהרזו אחר המשיחיות ותעלולי הקסמים שנעשו מכוחות הטומאה והסטרא אחרא רחמנא ליצלן. ולכן בכל פעם שהתגלה אדם פשוט שאיננו מצדיקי הדור המחולל פלאות היו בודקים אחריו בשבע בדיקות וחקירות שמה חלילה מין הוא ולוודא אם יכולים ישראל ליהנות מברכותיו.

בהזדמנות אחת כשנצרך האפטא רב להגיע אל אותה עיר, הפץ לבקר במלוגו של אותו יהודי כדי להתוות על קנקנו ולחקור אחר מקור מעיין ברכותיו, אם מצד הקדושה הן באים או שמה חלילה בהיפך.

לפיכך בהגיעו אל העיר ביקש להתאכסן בפונדקו של אותו יהודי, כדי שיוכל לעקוב מקרוב אחר מעשיו והילוכו. - האיש שימה מאוד לארח את הצדיק הגדול רב המחות, ופינה עבורו את החדר הנאה והמרווח ביותר לשך כל ימי שהותו בעיר.

והנה לפליאתו של הרב, ככל שניסה להתחקות ולחקור אחר תוכנו הפנימי של אותו פונדקאי, לעמוד על כוחו ולגלות את סודו, לא עלתה בידו כלום... הוא לא מצא בו שום 'גלות' מיוחדת מצד הקדושה, ומאידיך אף לא שום כח מצד הטומאה... הוא היה נראה ככל האדם חי ומתנהג ככולם גברא בגוברין... - במשך היום עומד היה בבית המזינה ומשרת את לקוחותיו נאמנה, כאשר בין לבין נכנסים אצלו כל העת יהודים בבקשות שונות, והוא מברך כל אחד בסבר פנים יפות תוך כדי מלאכתו.

תלמיד חכם גדול לא היה אותו מוכסן... אך צורת פניו ענתה בו שיש בו יראת שמים כפי דרגת ידיעותיו והבנתו, הוא הקפיד על 'תפילה בציבור' שלש פעמים ביום והקפיד בשמירת המצוות, ובאכילה בברכה וכו'.

לאחר כמה ימים של מעקב התברר לצדיק שזוהו יהודי תמים ופשוט וירא אלקים ולא | הפוך בעמוד הבא <

לרגל האי יומא דהילולא רבא של הרה"ק רבי אברהם יהושע העשיל [בן הרה"ק רבי שמואל זצוק"ל] מאפטא בעל 'אוהב ישראל' זצוק"ל,

שחל בשבתא קדישא הדין [נבדע ה' ניסן תקפ"ה]. נבואה נא בזאת להתדבק בשולי גלימת קדשו, ולדלות מעט אודות צדיק נשגב זה מן המים המתוקים שבמעייני השופע של אוצרותיו הברוכים של רבינו הרה"צ שליט"א מאשר דרש ואשר

סיפר מן המקובל בידו אודות בעל ההילולא.

[סקובל שאמר שהמליק נר לעילוי נשמתו יעשה לו טובה - לוח דבר בעזר]

זכותו הגדולה תגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

***

"זה שיר שבה של יום השביעי, שבו שבת אל מכל מלאכתו. יום השביעי משבח ואומר, מזמור שיר ליום השבת, טוב להודות לה. לפיכך יפארו ויברכו לאל כל יצוריו, שבה יקר וגדלה יתנו לאל מלך יוצר כלי". [הפילה שחיתו של שבת קודש, ברכת יוצר].

היבת 'לפיכך' אינה מבוארת כאן, ומה הניגת טעם יש כאן במה שהוזכר שיום השביעי משבח ואומר - לפיכך יפארו ויברכו לקל כל יצוריו, ומה הקשר ביניהם, והוא צריך ביאור.

ומה מאוד נמתק בזה פירושו הנאה של מרן הרה"ק מאפטא זצוק"ל בעל ההילולא, שהביא בספר הקדוש "שפתי צדיק" [פרשת בשלה את לה] ששמע מפי זקנו בעל 'חידושי הר"ם' זצוק"ל, שכשהיה בחתונה הגדולה והמפורסמת שהתקיימה באוסטיליא, ונאספו שמה רוב צדיקים רבנים וגאונים, ובראשם זקן צדיקי הדור הרה"ק בעל 'אוהב ישראל' מאפטא.

ובאותה מסיבה של צדיקים עליונים בסעודת שבת קודש, פתח הרב הקדוש מאפטא את פיו בחכמה בביאור מזמור זה, ואמר: הנה הקב"ה רם ונישא גדול ונורא, ומי זה הין להתקרב אל הקדוש למל ולספר את גדל שבתו, אשר על כך, שום בריה בעולם אין בכוחה להתחיל להודות ולשבח להשם יתברך ויתעלה.

אך מעלת השבת גדולה ועצומה לאין ערוך, ומתוך כך, 'יום השביעי משבח ואומר', השבת קודש בעצמה פתחה ואמרה: 'מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה'. - ומעתה ממילא לאחר שהשבת כבר פתחה בשבח והודיה לה, 'לפיכך יפארו ויברכו לקל כל יצוריו', מכוח זה שנסכה השבת בפזמונה בבריאה שוב יש גם בכוח הבריות להודות ולשבח, ולפיכך שפיר יפארו ויברכו לקל כל יצוריו, מכוח השבת קודש שנסכה בהם את הכוח להודות לה ולזמר לשמך עליון.

והעיד החידושי הר"ם זצוק"ל, שמעולם לא ראה פה קדוש כאותה שעה שאמר הצדיק תורה זו, ושמתיקות מאמר מופלא זה שקיבל מפי הצדיק נשאר בפיו במשך שנה תמימה!

***

כשהתהלך פעם הרב הקדוש מאפטא ברחובה של עיר, ראה כנגדו מתהלך איש גוי שמן ומדושן! - הוא פנה למלווי ואמר: מילא אני שמן ומדושן מן הברכה שאני מברך 'שלא עשני גוי'... אבל גוי זה ממה הוא כל כך שמן ומדושן?!

***

עוד אמר הרב מאפטא שאת מידת 'אהבת ישראל', למד מתוך דו - שיח של שני גויים...

כאשר שמע פעם שני גויים שתויים כהונן... משוחחים ביניהם ושאל האחד את חברו בקול גדול: האם הנך אוהב אותי?

בדוידאי! ענה החבר השיכור בחיוך רחב.

נו, אם כך, המשיך השואל בחקירתו, התדע אולי מה חסר לי עתה? וכי מנין אדע? תמה החבר.

באם אינך יודע מה חסר לך, סימן הוא שאינך אוהב אותי בשלמותו! - סיים חברו.

אמר על כך הרב שמהדבריהם ניתן לעמוד על דרגת מידת 'אהבת ישראל', שמתוך אותה אהבה שלמה וישרה ניתן להבין ולהשכיל מה בדיוק נצרך לו לחברו, לתת את שאלתו ולעשות לו את צורכו!

***

אל הגה"צ רבי אביגדור מילר זצ"ל הגיע יהודי אחד ודמעתו על לחיו, הוא סיפר לפניו בצער וכאב על התגלית שגילו הרופאים בגופו שמקנת בו אותה מחלה הנוראה, [ינענע מחלה ל"ע] מחלת ה'סרטן' הקשה רח"ל, ואוכלת ומאכלת בתוכו כל חלקה טובה, ה' ירחם!

הוא ביקש מלפניו עצה טובה וסגולת מרפא, כיצד יוכל להעלות תרופה למכתו ושאלו ולמחלתו הענומה. ואמר: רבי אביגדור, האם נא בשיחתו עימו הקדוש רבי אביגדור, תגמור על יהודי יקר, האם נזהר אתה כראוי שלא לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה?

הפענוץ לדכות את הרבים בספור של השגחה פריטית מוזמן לשלוח אל ר' שפחה סטראלס בפקס: 15326517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

ברכותיו ממעוננים ומכשפים הלילה וכיוצא בהם. – ולפיכך גדלה החידה והתמיהה בעיניו כיצד מגיע איש פשוט לדרגה רמה שכזו, שכלל היוצא מפיו בברכתם של ישראל מתקיים להפליא?

בלית ברירה החליט הרבי להציג את השאלה הזו גופא לפני האיש המברך בכבודו ובעצמו...

בפני הרב הצדיק מרא דאתרא לא היתה ברירה למוכסן, והוא נאלץ לפתוח את סגור ליבו, ולגלות את סודו, כיצד זכה לסגולה נפלאה זו.

פתח האיש וסיפר את טיב סיפורו:

יהודי פשוט הנני מעודי עד היום הזה, זה לי שנים רבות בעסק הפונדק דגן, שידע תמורות רבות עליות ומורדות... באחת השנים היה חורף קשה ביותר, שלג כבד כיסה את פני הארץ שבועות וחודשים וכמעט שלא נכנסו אורחים לפונדק. והנה הגיעה עת תשלום דמי החכירה לשנה נוספת, אך לצערי לא היתה בידי אף פרוטה אחת כדי לחדש את החכירה מעט הכסף שהיה בבית תם ואזל בהוצאות השוטפות של החזקת הפונדק והחזקת המשפחה.

הציעה אפוא זוגתי המסורה שאצא לחפש לי שותף לעסק, שיוכל כעת להשקיע את סכום דמי החכירה, ובמשך השנה לקזז את חלקי בחשבון התשלום מן הרווחים שנחלק בינינו.

הרעיון מצא חן בעיני, והחלטתי לנסות את מזלי, יצאתי העירה לחפש לי שותף מתאים, אך לרוע המזל לאחר מספר שעות של נסיונות נואשים בשיטוטים ברחבי העיר לא מצאתי לי שותף כלבבי.

בראותי כי כן, נכנסתי אל מעבה היער שבקצה העיר, ומתוך שברון לב ובכיות שפכתי את צקון לבי לפני ה'. עמדתי שם בהתבודדות בתפילה ביער לעשות 'לילות' עם קוני, הפצתי מאוד בתחנונים והפצרות. עד שנעמדתי בעוז ואמרתי: ריבוננו של עולם! אם אינני מוצא לי שותף מתאים, הבה נעשה נא אנו 'שותפות' בינינו יחדיו, שהרי 'קרוב ה' לכל קוראיו, לכל אשר יקראוהו וגו'' (תהילים קס"ט).

וכך סידרתי את 'סדרי השותפות' בפלילות בני ובין קוני, שבכל ריווח שהנני מרוויח במלאכתי הפרישתי תיכף המחצית להש"ת ולחלקו לצורכי שדלן, והעליתי את הסכם השותפות בכתב חתום ומפורש לפני המלך ברוך הוא.

והנה לפיליאתי הגדולה, מאז חתימת הסכם השותפות שאכן הניב פירות טובים, וההצלחה מאירה לי פנים בברכה רבה ופרנסה בשפע. – נוכחתי פתאום שכל ברכותי שהנני מברך את ישראל מתקיימות במלואן בעז'ה ואף כי איני יודע ואינני מבין סיבת הדבר, לא משום כך אמנע מלברך את ישראל, וכך מגיעים אלי בבקשות ישועות שונות, והנני מברכים כבקשתם ומפפל לפני הש"ת לקיים אותם ברכות – סיים האיש את סיפורו התמים.

כשומעו זאת נהרו פניו של הצדיק, אם כך הוא המעשה, אמו, הרי זו הלכה פסוקה ופשוטה, שותף מה שעשה עשוי! ויתרה מזו פסק הסמ"ע בחושן משפט (סי קנ"ט ס"ק ע"ט) שהשותף יכול לעשות כל מה שניראה לו שהוא תועלת השותפות, וכל אחד מהשותפין יכול לפעול בה כהבנתו. [עין שו"ת שואל ומשיב מהדורה קטא (ח"ב סי' י) שהאר"י בה"י]. וממילא בתור שותף למעשי בראשית יכול הוא לפעול בשותפות, ולהביא הישועה לנצרכים.

חזר אפוא הרבי לביתו והורה לאנשי שלומו שיכולים הם בשופי ליהנות מברכותיו של אותו מוכסן, שכן מקור הברכה שלו כולה מצד הקדושה בלבד, ואין כאן שום בית מיווש, שאף על פי שאדם פשוט הוא הרי שותף הוא לקונה שמים וארץ,

והשותף מה שעשה עשוי!

המוסר השכל העולה מטיב זה המעשה, שלא לשכוח

לו שלום, ולאחר שתקע את הנר הדולק בידו של הרב נפרד ממנו לשלום ונעלם בבת אחת...

הרב הקדוש חש שמחה עצומה באותה אש קודש שבאה להאיר את תורתו הקדושה, הוא הודה לה בכל לב על שנענתה תפילתו. ותיכף הסתער בחזרה על שורות הגמרא הקדושה, והתרפק על דברי הראשונים כמלאכים, תוך שעה קלה כבר צלל שוב בנבכי עומק הסוגיא כדרכו בקדוש.

חלפו להם כמה שעות של לימוד רצוף במתיקות התורה, עד שבשלב מסוים כשהתבונן הרב באור היפה שנאצל מאותו נר שקיבל מיד האיש בחלון, תמה והתפלא בליבו, הרי החדד כאן גבוה מן הארץ כמעט קומת שלושה אנשים גבוהים כיצד אם כן הצליח אותו אדם מופלא להגיע בעמידתו על הארץ עד אדן החלון? – אין זאת כי אם דבר פלא מן השמים! חישב הרב חשבון נפש, ומערת התגב החשש בלבבו, מי יודע אם ראוי אני לנס גלוי שכזה?... שמה חלילה אין זו האש מסטרא דקדושה מאש גבוה של מעלה, כי אם מצד הסטרא אחרא חלילה, למשכני ברשתה ולהפילני לבאר שחת רח"ל, כאשר ידוע פחד הצדיקים תמיד שמה אין הם עומדים בשירות רצון קונם כדבעי. ושוב החל הרבי ר' שמעלקע לשטוח את תחינתו לפני הש"ת כדרכו בכל דבר תמיד, עיני קדשו זלגו דמעות בשפיכת צקון שיחו, להודיעו מקור אותה האש שהביא אליו המופלא בחלון, אם מצד הקדושה היא או בהיפך חלילה.

והנה אף תפילתו זו נענתה, והודיעוהו בשמחה מן השמים שאתו מופלא אינו אלא האיש אשר נענה באש משמי גבוהים הלא הוא איש תשבי על שמו נקרא, שהביא אליו 'אש מן השמים', כדי להצליחו על ידו בתורה, ואשרי חלקו שנתן לו שלום והחזיר לו שלום.

הרבי ר' שמעלקע שמח מאוד על שזכה לגילוי אליהו הנביא זכור לטוב, ותיכף חזר לתלמודו ביגיעה ואהבה, ובדבקות שכינתא קדישתא.

אולם לאחר זמן נוסף שהדביק עצמו באורה של תורה, המחזיר תמיד את איש ישראל למוטב (פתיחתא דאיכה רבתי ב' ד"ה רבי אבא בר כהנא), החלו שוב הרהורי תשובה להתלהב בקרבו ברשפי אש קודש. כיצד ההין הוא איש קרוץ מחומר, להטריח את אליהו הנביא זכור לטוב בכבודו ובעצמו, שיעטרך להביא במיוחד עברו או שן השמים? ואיך לא ייבוש יצור נבזה לקבל טובת הנאה מנביא מלאך אלקים?...

וכה היה מייסר את נפשו בתשובה, וחרטה גדולה על כך, ולא נחה דעתו עד שקיבל עליו תענית שלמה, כדי לתקן אותו 'עון' שבידו, שנצרך אליהו הנביא לרדת במיוחד בשבילו כדי להביא אליו האש...

כששמע האפטא רב את טיב זה המעשה הנורא, התפעל מאוד, ופנה למקורביו ואמר: צאו וראו כמה רחוקים אנו מצדיקי הדורות שלפנינו, הנה אם איש אחד חוטא חלילה בעבירה רח"ל, הרי הוא עושה תשובה ומתחטא לפני קוננו, ולא ירוץ מהרה לקבל עליו 'תענית' על כל עבירה שחטא ואילו הנביא ר' שמעלקע התענה בתשובה על מה שהטריח את אליהו הגבוה... שזכה שיתגלה אליו בחלקו, כדי שיוכל להמשיך לקשור כתרם לקונו בעסק תורתו הקדושה והתורה! ועוד הוסיף הרב מאפטא ופירש, הטעם שזכה אותו צדיק קדוש עליון לנס זה, שייבוא אליהו בעצמו להוריד אליו האש מן השמים. – מחמת שכל תורתו היתה "תורה לשמה" בשלמות, במעלה העליונה שבתורה. ולא היה בליבו שום כוונת פניה להנאה צדדית או ריווח מסוים כלשהו לעצמו, כי אם בלתי לה לבדו. כדי שתתעצם נשמתו ותתדבק במקור מוצא התורה יתברך שמו, עד שנעשה מרכבה לשכינה

בדבקות נותן התורה יתברך שמו תמיד. זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל - אמן

חלילה לרוגע אחד את שורש מקור הברכה, שהיא ממלכו של עולם בלבד, שהוא לבדו תקיף בעל היכולת ובעל הכוחות כולם. ועלינו לשופר שיה בחפילה לפניו יתברך בכל דבר ודבר, ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך.

[א. ה. ישיין נא בספר "שומר אמונים", להרה"ק רבי אהרן ראטה זצוק"ל, (מאמר בטחון והרחוקות שליו פרק ה) מה שכתב בהו].

***

באחת ממסעותיו של הרה"ק בעל "אוהב ישראל" מאפטא זצוק"ל, כדרך הצדיקים בימים ההם, הגיע לעיר אחת שהיתה גרה שם אחותו של הרה"ק הרבי ר' שמעלקא מניקלשבורג זצוק"ל, שהיה מגדולי מנהיגי הדור בדור שלפני האפטא רב. אחות זו היתה כבר זקנה באה בימים זכותה לאריכות ימים וכשהגיעה השמועה לאוזנה אודות הצדיק הגדול שבא לעיר, מסגל תלמידיו הקדושים של הרה"ק רבן של ישראל הרבי ר' אלימלך מליזענסק ז"ע, ומן המקורבים אליו ביותר, ביקשה שישאו אותה אליו לקבל את ברכת קדשו על אף חולשתה הגדולה.

בהגיעה אל בית האכסניא של הרבי התקבלה בכבוד גדול, בהיותה אחת מן הזקנות החשובות שבעיר. הרב הקדוש קיבל הפתקא והאציל עליה מברכות קדשו, ולאחר מכן שאל אם זכור לה אולי טיב מעשה אחד, או איזה הנגה טובה, מבית אחיה המנוח הרבי ר' שמעלקע ז"ע.

מאחי הקדוש והטהור מנוחתו עדן, פתחה הצדקת וסיפרה זכורים לי כמה עניינים, אך טיב עובדה אחת יקרה אצלי מפז ומפנינים:

דרכו בקודש של הגה"ק ברוב שעות הלילה, לעסוק בתורה בשקידה גדולה ובעיון רב, לאחר שבשעות היום נצרך ללמד קשת לבני ישיבתו המפורסמת שבניקלשבורג, בה למדו כידוע אריות שבחבורה. וכן בהיותו רב העיר הגדולה לאלקים וגם רב אב"ד המחוז כולו [הנקרא י"ב הסדרה] היה עסוק בעניינים שונים שבצרכי הציבור. לפיכך לקח לו את הלילה לגירסא! ובאותם שעות שכל היקום גם את שנתו, והכל מסביב נח בהשקט ובשלווה, היה הצדיק מתענג על עמלה ויגיעתה של תורה במנוחת הדעת ובמנוחת הנפש. באותם שעות צולל היה במים אדירים ומכין את שיעוריו המופללים ואת דרשותיו המתוקים, שכבר יצא שםם לתהילה בכל קצווי ארץ.

והנה באחת הלילות כבה לפתע הנר באמצע לימודו, ונגרם לו מזה צער גדול, הן מחמת השעות שנותרו לפניו שלא ייפסדו חלילה מן התורה, והן מחמת היותו נתון בתוככי עומקה של סוגיא רכון על ספרים רבים, ולא היה יכול להמשיך בבירורא דשמעתתא לאמיתה של תורה.

בהיותו אמון על טיב ההשגחה שבכל דבר וענין, כפי שקיבל מרבבותו המגיד הגדול ממעורישו ומרן הבעש"ט הק' ז"ע, להיות דבוק בכל חיות הנפש באמונת הבורא תמיד, הבין היטב שלא מעצמו כבה הנר במקרה... כי אם יש 'עילה' המעולל את כל העילות ומסבב את כל הסיבות, ובצר לו הפיל תחינתו לפני צורו וקונו, להאיר לו אל תוך חשכה.

בשמים ממעל ראו בצערו של צדיק, וכאשר קרוב ה' לכל קוראיו אשר יקראוהו באמת, נענתה תפילתו ונתקבלה. והנה לפתע בעודו בשירת תפילתו, נשמעו נקישות על חלון החדר שהיה ממוקם בקומה השנית, בדרת קדשו שמעל בית המדרש הגדול.

הרבי ר' שמעלקע ניגש אל החלון לראות במה המדובר, והנה הופתע לראות אדם גבוה ותמיד הדור למראה עם נר דלוק בידו! משפתח את החלון, האיר לו האיש פנים נתן לו שלום והחזיר

על הברכה יעמדו

לקבלת העולן כפייל (דוא"ל) נא לשלוח לבייל הפצו"ב

ניתן להנציח את העולן לשפחות, לברכה והצלחה או ליארצייט

האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים • יוסף בן טילה רחא לרפ"ש • שרה שיינדל בת טילה רחה להצלחה בכל העניינים